

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lífky v právní věci žalobkyně: **Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava**, sídlem 17. listopadu 15/2172, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, sídlem Karmelitská 7, Praha 1, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2014 - oznámení č. S-0282/13/01 o snížení dotace a oznámení č. S-0279/13/01 o snížení dotace, a proti rozhodnutím náměstkyně ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSMT-23894/2014-1, a č. j. MSMT-23911/2014-1, a o žalobách proti nezákonným zásahům spočívajícím v nevyplacení částky 54 267,97 Kč ve veřejné zakázce č. 004 Akumulační soustava v rámci projektu Pre-seed aktivity VŠB-TUO Energetické zdroje, CZ.1.05/3.1.00/13.0282, a v nevyplacení částky 41 858,85 Kč ve veřejné zakázce č. 002 Laserové skenery na triangulačním základě – 6 ks v rámci projektu Pre-seed aktivity VŠB-TUO Strojírenství,

t a k t o :

- I. Řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 145/2014 a 10 A 146/2014, **s e s p o j u j í** ke společnému projednání a nadále budou vedena pod sp. zn. 10 A 145/2014.
- II. Rozhodnutí náměstkyně ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSMT-23894/2014-1, a ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSMT-23911/2014-1, **j s o u n i c o t n á .**
- III. Oznámení č. S-0282/13/01 o snížení dotace ze dne 29. 4. 2014 a oznámení č. S-0279/13/01 o snížení dotace ze dne 29. 4. 2014 **s e z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

- IV. Žaloby proti nezákonným zásahům žalovaného spočívajícím v nevyplacení částky 54 267,97 Kč ve veřejné zakázce č. 004 Akumulační soustava v rámci projektu Pre-seed aktivity VŠB-TUO Energetické zdroje, a v nevyplacení částky 41 858,85 Kč ve veřejné zakázce č. 002 Laserové skenery na triangulačním základě – 6 ks v rámci projektu Pre-seed aktivity VŠB-TUO Strojírenství, **s e o d m í t a j í .**
- V. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 6 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

P í s e m n á p o d á n í ú č a s t n í k ů ř í z e n í

Žalobkyně se dvěma samostatnými žalobami o obdobném obsahu domáhal za prvé zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí náměstkyně ministra školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „náměstkyně ministra“), jimiž byly zamítnuty námitky žalobkyně proti dvěma oznámením žalovaného o snížení dotace, a též zrušení těchto oznámení. Pro případ, že by soud uvedené akty nepovažoval za rozhodnutí, žalobkyně podala též žalobu proti nezákonným zásahům, jimiž se domáhala vydání rozsudku, jímž by bylo žalovanému přikázáno, aby jí vyplatil částky, o něž jí byly dotace sníženy.

Předně žalobkyně tvrdila, že oznámení o snížení dotace je rozhodnutí v materiálním smyslu dle § 65 s. ř. s., proti němuž bezúspěšně vyčerpala jediný dostupný řádný opravný prostředek, jímž byly námitky.

Ohledně věci samé žaloba tvrdila, že ke snížení dotace došlo na základě nezákonné aplikace § 62 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Žalovaný žalobkyni vytýkal, že nepředložila ke kontrole doklady prokazující splnění kvalifikace dodavatelů, avšak dle názoru žalobkyně žádná taková povinnost neexistuje. Žalobkyně jako zadavatelka totiž měla povinnost se s těmito doklady jen seznámit, nikoliv je uchovávat. Žalobkyně o předložených dokladech sepsala protokol, který žalovanému předložila. Tento protokol je podle jejího názoru pro zpětnou kontrolu zadávacího řízení dostatečný.

Dále žalobkyně upozornila na čl. 12 přílohy č. 2 příruček pro žadatele a příjemce operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, pravidla pro výběr dodavatelů v rámci operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace (dále jen „pravidla“), z něž jasně vyplývá, které dokumenty je nutné archivovat, přičemž doklady o kvalifikaci uchazeče zde uvedeny nejsou. Žalobkyně též tvrdila, že žalovaný v napadených rozhodnutích chybně vyložil pojem „kvalifikační dokumentace“, neboť podle § 17 písm. f) zákona o veřejných zakázkách se nejedná o doklady předkládané uchazečem, ale naopak o dokumentaci požadavků zadavatele.

Žalobkyně též měla za to, že žalovaný nedostatečně posoudil závažnost porušení a jejich dopad na cíle dotace, k čemuž byl podle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová

pravidla“) povinen. Žalovaný uplatňuje pouze formální požadavek na předložení originálů či ověřených kopií dokladů prokazujících kvalifikaci, aniž by však měl jakoukoliv pochybnost o tom, že vybraní uchazeči skutečně požadovanou kvalifikací disponovali.

Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Uvedl, že žalobkyně byla povinna požadované doklady archivovat především na základě § 155 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, podle nějž je zadavatel povinen archivovat dokumentaci o veřejné zakázce, kterou se podle § 17 písm. v) zákona o veřejných zakázkách rozumí souhrn všech dokumentů, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení vyžaduje zákon. Přitom odkázal na rozhodovací praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který trvá na tom, aby zadavatelé doklady o kvalifikaci předložené uchazečem podle § 62 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách archivovali jako součást dokumentace o veřejné zakázce. Jen tak je možno zabezpečit transparentnost zadávacího řízení. Dále žalovaný uvedl, že dosud neví o tom, že by v daných věcech bylo rozhodnuto o porušení rozpočtové kázně.

Žalobkyně v replikách k vyjádřením žalovaného ze dne 30. 10. 2017 zrekapitulovala svou argumentaci a odkázala na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nad rámec žalobních bodů uplatněných již v žalobě též uvedla, že žalovaný nebyl oprávněn postupem podle § 14e rozpočtových pravidlech rozhodnout o definitivním snížení dotace. Jeho rozhodnutí mělo být pouze dočasné do doby, než příslušný orgán finanční správy rozhodne o tom, zda porušením pravidel pro zadávání veřejné zakázky došlo k porušení rozpočtové kázně. Tyto závěry se opírají o nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14.

II.

Obsah správního spisu

Oznámeními žalovaného ze dne 29. 4. 2014, č. j. MSMT-68/2014-4, a ze dne 29. 4. 2014, č. j. MSMT-4804/2014-3, bylo žalobci podle § 14e zákona o veřejných zakázkách sděleno, že byla snížena dotace v rámci projektu Pre-seed aktivity VŠB-TUO Energetické zdroje a Pre-seed aktivity VŠB-TUO Strojírenství. Důvodem v obou případech bylo porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek. Konkrétně se měla žalobkyně porušení dopustit tím, že nearchivovala originály či ověřené kopie dokladů o kvalifikaci úspěšných uchazečů, což je v rozporu s § 62 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a přílohou č. 1 pravidel. V oznámeních o snížení dotací byla žalobkyně poučena, že jejich soudní přezkum je vyloučen.

Žalobkyně proti oznámením o snížení dotace podala námitky, a to podle informací uvedených v příručkách pro žadatele a příjemce operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace. Náměstkyně ministra školství o těchto námitkách meritorně rozhodla rozhodnutími ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSMT-23894/2014-1, a ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSMT-23911/2014-1, tak, že je zamítla. V odůvodnění svých rozhodnutí uvedla, že se s argumentací žalobkyně neztotožňuje a že se žalobkyně skutečně vytýkaného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek dopustila.

III.

Procesní otázky

Vzhledem k tomu, že obě podané žaloby jsou v zásadě totožné a týkají se stejných právních otázek, soud řízení o nich prvním výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil ke společnému projednání.

Žalobkyně navrhuje v žalobách jak zrušení oznámení o snížení dotací, tak rozhodnutí náměstkyně ministra školství o námitkách. Soud se nejprve zabýval přípustností těchto žalob.

Za prvé je třeba se vypořádat s výlukou soudního přezkumu, která byla v době podání žaloby zakotvena v § 14e odst. 4 rozpočtových pravidlech, dle něž jsou opatření podle předchozích odstavců téhož paragrafu ze soudního přezkumu vyloučena. Oznámení o snížení dotací byla přitom vydána právě podle § 14e odst. 2 rozpočtových pravidlech, a tedy se na něj výluka ze soudního přezkumu vztahovala.

Ústavní soud však po podání žaloby nálezem ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, rozhodl, že výluka soudního přezkumu obsažená v ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel byla v rozporu s ústavním pořádkem. Vzhledem k tomu, že se jednalo o protiústavní zákonné ustanovení procesního charakteru upravující pouze vertikální vztah mezi státními orgány na straně jedné a jednotlivcem na straně druhé, je třeba uvedený nález Ústavního soudu aplikovat retroaktivně i na nyní projednávanou žalobu, která byla podána ještě před rozhodnutím Ústavního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 28/2012-16, a nález Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2000, sp. zn. IV. ÚS 131/2000). Ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel tedy soud neaplikoval a z tohoto důvodu žalobu neodmítl.

Přesto však bylo třeba posoudit, zda oznámení o snížení dotace je rozhodnutím v materiálním smyslu, neboť podle § 65 odst. 1 s. ř. s. lze žalobou proti rozhodnutí brojit jen proti úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

Jak ovšem uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS, oznámení o snížení dotace pro porušení pravidel zadávání veřejných zakázek dle § 14e rozpočtových pravidel je rozhodnutím v materiálním smyslu a lze jej napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Žaloby jsou tedy v části směřující proti oznámením přípustné.

Dále však z rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016-50, Nejvyšší správní soud vyložil, že „rozpočtová pravidla v rozhodném znění institut námitek proti pozastavení výplaty dotace neznala a ze zákona bylo zřejmé, že proti pozastavení výplaty dotace poskytovatelem se již nelze nijak bránit“ (bod 57 cit. rozsudku). Přesto však Nejvyšší správní soud v témže rozsudku naznal, že řídil-li se žalobce nesprávnými informacemi v dokumentech operačního programu vydaných správními orgány a podal správní žalobu až poté, kdy vyčerpал jiný, byť ve skutečnosti neexistující opravný prostředek dostupný v řízení před správním orgánem, je nutné lhůtu pro podání žaloby proti prvoinstančnímu (a konečnému) rozhodnutí počítat až od okamžiku, než bylo žalobci doručeno rozhodnutí

o neexistujícím opravném prostředku. Právě v takové situaci se nacházela i žalobkyně v nyní projednávané věci, a proto její žaloby proti oznámením o snížení dotací nelze vyhodnotit jako opožděné.

Tím je postaveno najisto, že žaloby směřující proti oznámením o snížení dotací jako materiálním rozhodnutím jsou meritorně projednatelné, neboť nejsou nepřipustné ani opožděné.

Zároveň je však třeba projednat i žaloby proti rozhodnutím o námitkách. Jak totiž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 214/2015-96, přípustnost žaloby proti rozhodnutí, jímž byl vyřízen nepřipustný opravný prostředek ve správním řízení, se neodvíjí od přípustnosti tohoto opravného prostředku, nýbrž od charakteru prvostupňového správního rozhodnutí a přípustnosti žaloby proti němu. Jinými slovy, jelikož byl rozhodnutím o námitkách vyřízen opravný prostředek proti prvostupňovým rozhodnutím, která byla způsobilá zasáhnout právní sféru žalobkyně, je žaloba proti rozhodnutím o námitkách přípustná.

Již na tomto místě však soud s ohledem na jednoznačné závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016-50, konstatuje, že rozhodnutí o námitkách jsou nicotná pro absolutní nedostatek pravomoci náměstkyně ministra školství je vydat. Vzhledem k tomu, že rozpočtová pravidla podání námitek proti rozhodnutí o snížení dotace nepřipouštěla, neměl nikdo pravomoc o takovém opravném prostředku rozhodovat, a tedy tak nemohla činit ani náměstkyně ministra školství. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že napadené rozhodnutí trpí vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví ji rozsudkem i bez návrhu. Právě to soud učinil druhým výrokem tohoto rozsudku.

Za uvedené situace bylo třeba ohledně žalob proti nezákonným zásahům dospět k závěru, že jsou nepřipustné. Soud je si vědom skutečnosti, že žalobkyně své návrhy formulovala alternativně, tedy že žaloby proti nezákonným zásahům podává pouze pro případ, že budou odmítnuty žaloby proti rozhodnutím. Jak ovšem vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017-23, bodu 24 a judikatury tam citované, alternativní návrhy spadající pod různé žalobní typy jsou ve správním soudnictví nepřipustné. Proto bylo třeba rozhodnout i o žalobě proti nezákonnému zásahu, ačkoliv byly věcně projednány žaloby proti rozhodnutím.

Podle § 85 s. ř. s. části věty před středníkem je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Takovými prostředky v nyní projednávané věci byly právě žaloby proti rozhodnutím, které žalobkyně též podala. Proto soud žaloby proti nezákonným zásahům čtvrtým výrokem tohoto rozsudku odmítl, a to v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV.

Posouzení věci samé

Jak vyplývá z výše uvedeného, k meritornímu přezkumu zbývají rozhodnutí o snížení dotací. Ta soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde

byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas a žalovaný, byť původně na nařízení ústního jednání trval, přípisem ze dne 4. 12. 2017 vyjádřil souhlas s rozhodnutím ve věci bez jednání.

Dotace byla snížena podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015, který stanovil: „*Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.*“

Napadená rozhodnutí se opírala o ustanovení § 62 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a o čl. 12, respektive přílohu č. 1 pravidel. Žalobkyni bylo vytýkáno, že v obou projednávaných věcech neuchovala doklady prokazující splnění kvalifikace vybraného uchazeče, nýbrž měla k dispozici pouze protokol o tom, že se s těmito doklady seznámila. Tuto skutečnost žalobkyně nepopírá, tvrdí však, že nebyla povinna předložené doklady od vybraného uchazeče uchovávat.

Podle § 62 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách se ve zjednodušeném podlimitním řízení „*splnění kvalifikačních předpokladů prokazuje předložením čestného prohlášení, z jehož obsahu bude zřejmé, že dodavatel kvalifikační předpoklady požadované zadavatelem splňuje; ustanovení odstavce 2 se nepoužije. Uchazeč, se kterým má být uzavřena smlouva podle § 82, je povinen před jejím uzavřením předložit zadavateli originály nebo úředně ověřené kopie dokladů prokazujících splnění kvalifikace. Nesplnění této povinnosti se považuje za neposkytnutí součinnosti k uzavření smlouvy ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4.*“

Podle čl. 12.1 pravidel je zadavatel povinen písemně prokázat provedení jednotlivých úkonů výběrového řízení tak, aby byla proveditelná kontrola souladu provedeného řízení s pravidly, zákonem o veřejných zakázkách a dalšími právními předpisy. Provedení jednotlivých úkonů lze prokázat „*zejména kopií písemných úkonů, záznamem či protokolem o ústních úkonech, písemnou evidencí dalších úkonů, případně čestným prohlášením o příslušné skutečnosti*“. Dále je v čl. 12.3 uveden „*minimální seznam uchovávaných dokumentů*“, který požadavek na uchování dokladů prokazujících kvalifikaci uchazeče neobsahuje.

Příloha č. 1 pravidel potom obsahuje vzorový seznam podkladů ke kontrole výběrových řízení, kde je uvedeno, že má být uchovávána nabídka vítězného uchazeče „*včetně případných kvalifikačních dokumentací*“.

Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že z ustanovení § 62 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách rozhodně povinnost zadavatele uchovávat doklady, které mu byly před uzavřením smlouvy předloženy uchazečem, nevyplývá. Dále pak z čl. 12.1 a čl. 12.3 pravidel mohla žalobkyně mít důvodně za to, že tyto doklady uchovávat nemusí a stačí, pokud o jejich obsahu sepíše protokol. Doklady o kvalifikaci uchazeče totiž nejsou uvedeny minimálním seznamem uchovávaných dokumentů.

Žalobkyně též správně upozornila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil pojem kvalifikační dokumentace v rozporu s legální definicí obsaženou v § 17 písm. f)

zákona o veřejných zakázkách, dle níž se jedná o dokumentaci „*obsahující podrobné požadavky zadavatele na prokázání splnění kvalifikace dodavatele*“. Je tedy zřejmé, že kvalifikační dokumentace, o níž se hovoří v příloze č. 1 pravidel, neobsahuje podklady předkládané uchazečem podle § 62 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, nýbrž naopak údaje o požadavcích zadavatele. Závěr napadených rozhodnutí, že žalobkyně nesplnila svou povinnost předložit kvalifikační dokumentaci, je tedy mylný.

Za dané situace je třeba uzavřít, že striktní formální požadavek kladený na žalobkyni, totiž aby předložila originály či úředně ověřené kopie dokladů o kvalifikaci uchazeče, je nezákonný. Ze zákona o veřejných zakázkách ani z pravidel taková povinnost žalobkyně nevyplyvá. Ba naopak, z relativně podrobného výčtu povinně uchovávaných dokumentů v čl. 12.3 pravidel, respektive v jejich příloze č. 1, mohla žalobkyně důvodně nabýt legitimní očekávání, že postačí, pokud o dokladech prokazujících kvalifikační předpoklady sepíše protokol, což je ostatně metoda zachycování průběhu zakázkového řízení, kterou čl. 12.1 pravidel přímo připouští.

Lze tedy uzavřít, že žalobkyně se porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek nedopustila, a tedy nebylo namístě aplikovat § 14e rozpočtových pravidel. Proto byla v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. obě napadená rozhodnutí o snížení dotace zrušena pro nezákonnost.

Soud nepřehlédl, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uplatnil revidovanou argumentaci, v níž odkazoval na ustanovení § 17 písm. v) zákona o veřejných zakázkách a povinnost zadavatele archivovat dokumentaci o veřejné zakázce podle § 155 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný však nemůže nezákonné odůvodnění svého rozhodnutí zhojit „*případným podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).

Soud ovšem nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí podotýká, že ani obecná povinnost zadavatele uchovávat dokumentaci o veřejné zakázce nemůže na výše uvedených závěrech nic změnit. Platí totiž, že pokud pravidla, jimiž se žalobkyně jako zadavatelka byla povinna řídit, vyvolávaly legitimní očekávání, že určité dokumenty není nezbytně nutné archivovat, nelze potom na základě obecné povinnosti uchovávat dokumentaci o veřejné zakázce takový požadavek dovodit. Žalobkyně by pochopitelně mohla být postižena za to, pokud by na základě jí předložených podkladů o veřejné zakázce vůbec nebylo možné zpětně posoudit, zda byla kvalifikace uchazeče prokázána, respektive by nebylo možné rozptýlit existující pochybnosti o kvalifikaci uchazeče. To je ostatně dle názoru soudu i podstatou rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, která citoval žalovaný ve vyjádření k žalobě. V nyní projednávané věci však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyložil, proč protokol, který žalobkyně o dokladech prokazujících kvalifikaci uchazeče pořídila, pro kontrolu průběhu řízení nepostačuje. Není též zjevné, že by vyvstaly nějaké konkrétní pochybnosti o kvalifikaci daných uchazečů.

Zároveň soud shledává důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť napadené rozhodnutí nedostatečně posoudilo závažnost porušení pravidel a jeho vlivu na dodržení cíle dotace, přestože se jedná o zákonné kritérium vyplývajícím přímo z ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Posouzení takového zákonného kritéria

je relevantní pro určení výše snížení dotace, proto taková absence úvahy zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Z tohoto důvodu je také dán důvod pro zrušení rozhodnutí o snížení dotace pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Konečně soud uvádí, že se nezabýval námitkami žalobkyně proti tomu, že žalovaný rozhodl o definitivním nevyplacení části dotace, aniž by vyčkal, zda bude v jiném řízení porušení pravidel vyhodnoceno jako porušení rozpočtové kázně. Tyto námitky totiž byly uplatněny opožděně až v replikách k vyjádřením žalovaného ze dne 30. 10. 2017. Podle § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s. je však možné žalobu rozšířit o další žalobní body jen do uplynutí lhůty pro podání žaloby, která v nyní projednávaných věcech uplynula dne 16. 9. 2014.

V.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl v řízení úspěšný, jímž je v nyní projednávané věci žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla v řízení zastoupena advokátem, jí vznikly pouze náklady v podobě dvou zaplacených soudních poplatků v celkové výši 6.000,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. prosince 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.